

Öğretmenim Benden Naylon Gömlek Aldı

– Numan KURT · 10 Ekim 2016

Numan Kurt, 3 yeni fotoğraf ekledi.1 saat

Merhaba,

Bu yazıdaki öğrenci benim. Şu anda altmış beş yaşındayım. Ortaokul öğretmenim ise İzmir Güzelbahçe'de yaşıyor. Aycan Yolyapan.

Bu meslek, hakkını veren için çok kutsaldır. Tüm öğretmenlere saygılarımla...

ÖĞRETMENİM BENDEN NAYLON GÖMLEK ALDI

-Bu gömleği nereden aldın yavrum?

-Babam almış. Almanya'dan izne gelen bir yakını bir bavul naylon gömlek getirmiş, babama da birkaç tane vermiş.

-Şimdi sana bu gömlekten bir tane bana getir desem bulabilir misin?

-Şubat tatilinde köye gidince sorarım, eğer bulabilirlerse size de getiririm.

-O zaman bana kırk iki numara bir gömlek getir.

Ne kadar da utangaç ve heyecanlıydım o zamanlar. Kendi vilayeti Nevşehir'i ancak ortaokula gidince gören, eline yirmi beş kuruş geçtiğinde fırından yeni çıkmış sıcak Nevşehir simitini yemeyi, kentnin caddelerinde dolaşip levhaları okumayı, haftada bir kere sinemaya gitmeyi ve de ayda yılda bir lokantadan bir tabak kuru fasulye kaşıklamayı dünyanın bulunmaz mutlulukları sayan bir köylü çocuğu. Benden gömlek isteyen Tabiat Bilgisi öğretmenim Aycan Yolyapan'la konuşurken aynı utangaçlık, heyecan yine vardı.

1960'lı yıllarda Nevşehir'den bizim köye gitmek ayrı bir sorundu. Bizler de zaten sömestr ve yaz tatillerinde gidebiliyorduk.

"Şubat tatilinde köye gidince Allah verede gömleği bulabilseydim." diye düşündüm uzun süre. Ortaokula kadar köy okullarında ceket-pantolon takım elbiseyi hiç giymemiştim. Ortaokula yazılınca babam Nevşehir'deki bir terziye ayrı renkte ceket , pantolon diktirmişti. Kravat da takacağımıza göre yakası bozulmayan Alman naylon gömleği çok işe yaramıştı. Fotoğrafımdaki ceket ve gömlek bu sözünü ettiğim gömlek ve cekettir.

-Ana!

-Buyur kurbanım!

-Okulda bir öğretmenimiz benden naylon gömlek istedi, babama söyleyen de kırk iki numara bir gömlek bulsa.

- Söylerim oğlum, sorsun bakalım Ahmet belesinin evine, kalmış mı o gömleklerden?

-Onlarda yoksa başka Almancılara baksın.

-Olur, söylerim.

Ahmet bele, babamın teyzesinin oğlu. Almanya'ya ilk gidenlerden. Benim bu anlattığım olayın yılı da

1963.

Ben, bir isteğim olursa, gerçi bizim fazla isteklerimiz olmazdı, babama değil anama söyledim. Babamın yanında “tık” diyemezdik.

Anam konuyu babama açınca:

-Ne yapacaktı hocan erkek gömleğini?

-Kocasını subaymış, naylon gömleğin yakası bozulmuyor, kolalı, onun için istemiş olmalı.

-Bakalım bir, Ahmet’in evine anan sorsun.

Her neyse gömlek bulundu. Bende sevincin sınırı yok. Tatilin bitmesini hiç istemezken hemen okula gidip sınıfta o gömleği Aycan öğretmenimize vermenin gururunu yaşamak istiyorum.

.....

1963 yılının soğuk şubatında Nevşehir Lise Ortaokulu 1D sınıfında heyecanla Aycan öğretmeni bekliyorum. Dersimiz Tabiat Bilgisi. Ders başladıktan bir süre sonra Aycan Hanım oturduğum sıranın yanına geliyor.

-Ne yaptın evladım? Bulabildin mi gömleği?

-Getirdim öğretmenim.

Sıradan gömleği çıkarıyorum paketlenmiş haliyle. Diğer arkadaşlarıma da hava atarak veriyorum gömleği.

-Teşekkür ederim evladım.

Aycan öğretmenim çantasından elli lira çıkarıp veriyor. Elli lira o yıllarda ağabeyimle ikimizin aylık harçlığı.

-Olmaz öğretmenim. Babam hediye olarak gönderdi, para istemiyorum.

-Öyle şey olmaz, parayı alacaksın; yoksa ben de gömleği almam.

Şimdi kimsenin beğenmediği, o zamanlar ancak Almancılardan alınabilen yakası kolalı naylon gömleği öğretmenimize veriyorum. Şimdi anlıyorum ki sevgili öğretmenim gömleğin değerinden çok fazkasını vererek aslında bana harçlık vermiş.

.....

Geldik 2016’ya. Bir akşam evde bilgisayara bakarken. Çok tuhaf bir düşünce geliyor aklıma. “Şu facebookta ortaokul öğretmenlerimden bazılarının adını yazayım, bakalım hayatta olup da facebooku kullanan var mı?” Anlattığım gömlek olayından dolayı önce “Aycan Yolyapan” yazıyorum, tıklıyorum. Ne göreyim Aycan öğretmenim o güler yüzüyle karşımda. Hemen istek gönderiyorum. Aradan iki üç ay geçtiği halde ses çıkmadı. Sonunda isteğimi onaylamış. Eşi rahatsız olduğu için bilgisayarla pek ilgilenememiş.

İletişim kurduktan sonra kendi telefonunu verdi, benim telefonumu istedi. Facebook sayfasına baktığımda TEMA gibi kuruluşlarda etkin çalışmalar yapan Aycan Hanım’ı gördüm. Sosyal çalışmaların içindeydi. Ben, şu anda altmış beş yaşındayım. Orta birinci sınıftayken o da yirmili yaşlarda öğretmenimizdi.

“Bak Numan,” dedi bana “telefonları alıp verdik, beni arayacaksın, seni mutlaka İzmir’e bekliyorum.”

“Çok mutlu olurum ellerinizi öptüğümde,” dedim, “yazın Didim’de kalıyoruz, temmuz sonu gelebilirim.”

Bu iletişimi facebooktan yazışarak yapıyoruz. “Bir hafta, on gün geçsin de telefonla arayayım.” diye

düşünürken üç gün sonra telefonum çaldı. “Neden öğretmenini aramıyorsun?” diyen Aycan öğretmenin sesi. Ne diyeceğimi bilemedim. “Sizi hemen rahatsız etmek istemedim.” gibi sözlerle kem küm ettim.

Bir süre sonra da ben , öğretmenimizi aradım. Hal hatır sorduk. Yine benden “İzmir’e gelme” sözü aldı. Telefonda dedi ki bana; “Ben facebooka gelen arkadaşlık isteklerini o ismi hatırlamayınca, tanımayınca kabul etmiyordum. Senin isteğin geldiğinde içime mi doğdu nedir, kabul ettim.”

Aycan öğretmeninimin elli üç yıl sonra ortaokuldaki bir öğrencisini hatırlaması elbette olanaksızdı. Üstelik sadece bir öğretim dönemi haftada iki saat dersine girdiği altmış kişilik sınıftan bir öğrenciyi hatırlamak çok zordu. Aşağıda 1963 yılı okulların kapanış haftasında bizi götürdüğü bir bahçede Aycan öğretmenimizle çektiğimiz fotoğraf var. Onu da gönderdiğimde çok mutlu olmuştu.

.....
Eşim torunun doğumu için temmuz sonunda Ankara’ya gelince ben de sırtladım çantayı. Ver elini İzmir. Güzelbahçe’de yeğenim Kudret ve eşi Yılmaz’ın o güzel evlerinde büyük saygıyla, hizmetle ağırlandıktan sonra Yılmaz, bana ertesi gün Urla’yı. Özbek köyünü, sonra da Seferihisar’ı gezdirdi. Özbek köyü yakınlarında bacanakları ziyaret ettim, çaylarını içtim.

Seferihisar’da söz verdiğim üzere Aycan öğretmeninimin elini öptüm. Kışın Güzelbahçe’de yazın orada kalıyormuş. Arabayla giderken bize telefonda evini tarif etti heyecanla. O yaşta o enerji, o mutluluk... Bunlar dünyaya boş veren umursamazlarda değil yüreği sevgiyle dolu insanlarda olur, daha çok da öğretmenlerde.

Yazlık evinin önünde oturup sohbet ettik. Yerinden güçlkle kalkan eşine bakıyor, bir de kırılan ayağı yeni iyileşmiş, onun sıkıntısı var. Yılmaz’la öğretmenimizin eşini masaya oturttuk. O da konuşmakta zorlansa da bizleri dinledi.

“Çocuklar sizi çay yapıyorum!”

“Aman hocam lütfen, siz bize çay yapacaksınız biz de içeceğiz öyle mi?”

“Olsun ne var ki...”

“İzin verin ben yapayım.

“O zaman size bakkaldan bir şeyler söyleyeyim.”

Telefon etti. Biraz sonra bakkal çalışanı motosikletle getirdi kolayı, fantayı.

Ayrılırken de bizi heyecanla uğurladı. Sonradan üzüldüğüm nokta onunla bir fotoğraf çekirtmeyi unutmuş olmamdı. Kismetse seneye.

Sevgili Aycan öğretmenim, o güler yüzünüzle, enerjinizle, heyecanınızla siz hep sağlıklı kalın. Biz de elinizi öpmeye gelelim.

.....
Seferihisar’dan ayrılırken sevgili Cumali Daşdemir’e, benim deyişimle “hep gülen adam”a da bir çay içimlik uğradık. Hayat dostlarla güzel.

Ne kaybeder ki insan

Geldik gidiyoruz dünyasında

Kini, kıskançlığı, darlığı, fesatlığı

Def edip

Sevgiyi, saygıyı, hoşgörüyü, vefayı
Yaşamaktan
Ben de Güzelbahçe'deki yeğenim Kudret'in
Amcasına hürmetinden
Özbek köyünde bacanakların çaylı sohbetinden
Seferihisar'da sevgili öğretmenimin
Heyecanından
Ve de dost insan Cumali'nin
Kahkahasından
Mutlu oldum
Buna inan

.....
Numan Kurt
10 Ekim 2016